

Arrest

nr. 162 165 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 maart 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 augustus 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven van 31 augustus 2015, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Overdracht CGVS: 25/03/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 april 2015 van 9.00 uur tot 12.18 uur en op 28 juli 2015 van 9.30 uur tot 10.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Lemmens, was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Majerteen clan, een subclan van de Darod. U werd geboren in Bulo Burde in de provincie Hiraan. Op uw 12 jaar ging u samen met uw moeder en uw vader naar Galkayo. U vestigde zich daar in Garsoor, een wijk in het noorden van de stad, die tot Puntland hoort. U huwde in 2013 met A. Q. M., een Somaliër van de Majerteen clan, afkomstig van Galkayo, en ging met hem samenwonen in Galkayo. Hij was een handelaar in cement. Twee jaar voor uw vlucht kreeg u problemen in Galkayo. Een zekere A. R. M., wiens moeder u hielp, was al lang verliefd op u en was jaloers omdat u met een andere man was getrouwd. Na uw huwelijk ging hij een aantal keren bij uw vader langs om hem te bedreigen. Op een bepaald moment drong hij jullie huis binnen en schoot hij uw vader en uw broertje neer. Vervolgens dook hij onder. Uw familie ging op zoek naar de man maar ze vonden hem niet. Een maand later stond u 's morgens vroeg te vegen aan uw voordeur. Plots kwam een personenwagen en werd u in de auto gesleurd. Het bleek A. R. M. te zijn die u meenam naar Bulo Burde, waar hij u een jaar en een paar maanden opsloot en dagelijks mishandelde. Op een bepaalde dag, na iets meer dan een jaar opgesloten te zijn, vergat uw ontvoerder het raam toe te doen en kon u ontsnappen. U stopte een auto langs de weg. De vrouw die in de wagen zat regelde voor u een rit naar Mogadishu, waar u uw nicht M. opzocht. U vertelde haar uw verhaal waarop zij een van haar onroerende eigendommen verkocht om uw reis te regelen uit Somalië. U werd door een smokkelaar naar Nairobi gebracht waar u vier maanden verbleef. Vervolgens kon u met het vliegtuig naar België waar u op 16 maart 2015 aankwam. Diezelfde dag nog diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een medisch attest aangaande uw medische problemen en een door een arts gedane vaststelling van verschillende littekens op uw lichaam.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met A. R. M..

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u tegenstrijdig bent over het tijdstip waarop uw vader zou zijn vermoord. Op de DVZ verklaarde u bij de invulling van uw persoonsgegevens dat uw vader ongeveer vier jaar geleden stierf (Verklaring DVZ, p. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS in april 2015 zegt u echter dat uw vader ongeveer anderhalf jaar geleden werd vermoord, meer bepaald een maand voor uw beweerde ontvoering (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 5 en 12). Aangezien u na uw beweerde ontvoering een jaar en een paar maanden vastgehouden bleef en vervolgens 4 maanden in een huis van een smokkelaar in Nairobi verbleef alvorens in België aan te komen op 16 maart 2015 (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 3; CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 4; Verklaring DVZ, p. 12, punt 33), zou uw vader ondertussen inderdaad ongeveer 2 jaar geleden overleden zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS stelde u dat het waarschijnlijk verkeerd opgeschreven werd op de DVZ (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, te meer daar het verslag u op de DVZ werd voorgelezen in het Somalisch alvorens u het ondertekende voor akkoord. Dat u de dood van uw vader twee maal op een ander tijdstip situeert leidt tot twijfels over de echtheid van uw verklaringen over het overlijden van uw vader.

Bovendien strekt het tot verwondering dat u en uw familie na de moord op uw vader en broer uw clan niet zouden hebben ingeschakeld bij het vinden en berechten van de moordenaar, A. R. (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 12; CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 7). Deze man zou tot een subclan van de Hawiye behoren, terwijl u in een wijk woonde die bijna uitsluitend wordt bewoond door Majerteen (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 6). Dat u in de door clans gedomineerde Somalische samenleving geen beroep doet op de clanhiërarchie bij een dergelijk misdrijf is uiterst vreemd.

U zou wel klacht hebben neergelegd bij de overheid, maar daar kunt u dan weer geen enkel document van voorleggen (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 12). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts weten ook uw verklaringen over uw ontvoering door A. R. M. en uw gevangenschap van iets meer dan een jaar in Bulo Burde allerminst te overtuigen.

Zo is het vreemd dat u in uw eentje op straat gaat vegen op een moment dat er nog niemand op straat is (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 13), amper een maand na de dubbele moord op uw vader en broer door een man die ook aan uw adres doodsbedreigingen uitte, en die bovendien uw buur was.

Verder legt u ook vage en allesbehalve doorleefde verklaringen af over uw beweerde detentie. Zo weet u zich van de kamer waar u meer dan een jaar zat opgesloten weinig meer voor te stellen dan dat er een kast en een bed stonden. U vertelt na enig aandringen dat er ook kisten en tassen stonden, maar dat u niet in zijn spullen keek (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 2). Dat u over de kamer waar u een jaar en een paar maanden zat opgesloten niet meer in detail kan gaan, is vreemd. Verder kunt u over het leven dat u leidde tijdens die periode van iets meer dan een jaar dat u vastzat, weinig uitweiden. Het enige wat u hierover weet te zeggen is dat u vastzat en niets deed (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 2). U kunt ook niets zeggen over de gesprekken die u zou gehad hebben met uw ontvoerder. U vertelt wel dat u praatte met hem maar als u gevraagd wordt naar de inhoud van deze gesprekken kunt u zich geen enkele conversatie herinneren. U geraakt niet verder dan dat hij zei dat hij u daar levenslang zou vasthouden (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 4). U zat nochtans meer dan een jaar bij hem in huis. Dat u zich dus van jullie gesprekken niets meer kan herinneren is weinig aannemelijk. U weet verder ook niet wat uw ontvoerder deed in Bulo Burde toen hij u overdag alleen liet (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 3). Uw gebrekkige en niet-doorleefde verklaringen over uw detentie ondermijnen uw asielrelaas nog verder.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw ontsnapping van deze man uiterst onaannemelijk.

Vooreerst legt u bedenkelijke verklaringen af over uw verblijf bij uw nicht. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS zegt u dat ze in Madina woonde (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 9), een wijk in Mogadishu. In het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat ze in Whardigley woonde (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 4-5), een andere wijk in Mogadishu. Hiermee geconfronteerd stelde u dat ze een woning verkocht in Madina om uw reis te financieren (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 5), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet kan uitklaren. Gevraagd hoe u haar in Mogadishu terugvond, aangezien u haar nooit eerder had bezocht, antwoordde u dat u haar naam aan de chauffeur zei en dat hij haar vond (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 4-5). Nogmaals gevraagd op basis van welke informatie hij haar kon vinden, stelde u plots dat haar man een arts was die bekend was in de buurt en dat de chauffeur de woonplaats van uw nicht zo wist terug te vinden (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 5). U weet vreemd genoeg echter in het geheel niet wat voor arts deze man was (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 5). Bovendien liet u zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor op het CGVS optekenen dat u zich niet liet verzorgen in Mogadishu (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 9; CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 5 en 8). U verklaarde nochtans zwaar mishandeld te zijn geweest en brandwonden op uw lichaam te hebben opgelopen tijdens uw detentie (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 8). Men mag dus verwachten dat u zijn medische hulp zou hebben ingeroepen indien hij daadwerkelijk arts was. Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf bij uw nicht in Mogadishu.

Bovendien is het opmerkelijk dat u zich na uw ontsnapping naar Mogadishu begaf en niet naar Galkayo. Galkayo is namelijk uw thuisstad, waar uw familie en echtgenoot verblijven, en men mag verwachten dat u in eerste instantie kiest om naar uw huis terug te gaan. Bovendien kent u niemand in Mogadishu behalve uw nicht die u nog nooit eerder had bezocht in Mogadishu. U zegt over deze vreemde gang van zaken dat u geen keuze had, dat deze beslissing genomen werd door de vrouw die u hielp. Bovendien was u bang om naar Galkayo te gaan omdat A. R. u daar zou kunnen komen zoeken (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u na uw beweerde ontvoering en ontsnapping niet naar uw echtgenoot en familie teruggaat en zelfs geen contact met hen opneemt vanuit Mogadishu om eventuele verdere stappen met hen te bespreken. U deed zelfs niet de moeite om uw echtgenoot en uw overige familieleden, die nog in Galkayo verblijven, te informeren over wat gebeurde, en te informeren over het feit dat u nog in leven was. Uw uitleg hiervoor is simpelweg dat u geen telefoonnummers had (CGVS, gehoor d.d. 30 april 2015, p. 9). Uw nicht beslist vervolgens dat u moet vluchten en slaagt er via de verkoop van een huis op enkele dagen tijd in 20.000 dollar te verzamelen voor uw reis. Dat deze beslissing wordt genomen zonder dat uw familie noch uw echtgenoot hiervan op de hoogte worden gesteld, is niet aannemelijk. De redenen die u voor de afwezigheid van dit overleg aanhaalt, kunnen evenmin overtuigen. Zo zegt u dat uw nicht u zei dat u heel snel weg moest en dat u, in het geval dat u terug zou gaan naar Galkayo, door A. R. zou gezocht worden (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 6).

Dit kan echter niet verklaren waarom uw echtgenoot en uw familie niet in de besluitvorming worden betrokken. Uw gebrekkige verklaringen over het tot stand komen van uw vlucht voegen nog toe aan de algemene ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Tot slot valt het maar moeilijk te geloven dat u vanuit België geen contact zou hebben met uw familie in Galkayo, maar wel met uw nicht in Mogadishu (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 8). Het feit dat u na uw ontvoering geen enkele maal contact zou hebben gemaakt met uw echtgenoot noch met uw familie in Galkayo ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en maken dat in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

Daarnaast wordt geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u indiende kunnen aan deze beslissing niets wijzigen. De medische documenten die u indiende geven een indicatie van schildklierproblemen, waarvan geenszins kan vastgesteld worden dat zij verband houden met het door u voorgehouden vluchtrelaas. De vaststelling van uw littekens is enkel een indicatie van het bestaan van littekens maar geeft geen enkel uitsluitend over de oorzaak en de concrete omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel wordt beschouwd voert verzoekster aan als volgt:

"Schending van de motiveringsverplichting (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet)

De motiveringsverplichting wordt op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijf geeft van onbehoorlijk bestuur. Bovendien wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

*

Verzoekster kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Zij kan niet terugkeren naar haar land omdat zij voor haar leven vreest. Verzoekster werd immers ontvoerd door M. A. R. en haar vader en broertje werden door hem neergeschoten. De lokale autoriteiten zijn niet in staat verzoekster bescherming te bieden.

Verzoekster kan het bovendien helemaal niet eens zijn met de redenen die de Commissaris-generaal hanteert om haar de status van vluchteling of subsidiair beschermde te weigeren.

*

Zo wordt verzoekster verweten het tijdstip van de moord op haar vader op een ander tijdstip gesitueerd heeft in haar gehoor bij DVZ dan tijdens haar gehoor bij de tegenpartij.

Verzoekster stelt hier thans duidelijk dat haar vader intussen ongeveer twee jaar geleden is gestorven. Dat het anders werd opgeschreven tijdens haar interview bij DVZ wijt verzoekster aan een verkeerde vertaling. Aangezien verzoekster op het moment van het voorlezen van het verslag volledig uitgeput was en emotioneel ten onder was gegaan, heeft zij deze fout niet opgemerkt bij het voorlezen van het verslag.

*

Verzoekster wordt verweten haar clan niet te hebben ingeschakeld na de moord op haar vader.

Verzoekster heeft verklaard dat haar hele familie gedurende lange tijd gezocht heeft naar de moordenaar van haar vader. Hiermee heeft verzoekster eveneens bedoeld dat ook haar clanleden hebben meegezocht.

Dit alles evenwel zonder resultaat. De moordenaar was gevlucht naar Bulo Burde en is terug gekomen om verzoekster te ontvoeren.

*

De tegenpartij vindt het vreemd dat verzoekster een maand na de dubbele moord op haar vader en broer op haar eentje op straat gaat vegen door een man die ook aan haar adres doodsb bedreigingen geuit had en bovendien haar buurman was.

De tegenpartij gaat hier uit van verkeerde feiten, waardoor de motivering gebrekkig wordt.

Ten eerste was verzoekster niet op straat aan het vegen, maar in haar ogen gewoon veilig voor haar voordeur.

Ten tweede was de ontvoerder op dat moment al een hele tijd spoorloos. Verzoekster had niet gedacht dat de man nog het lef zou hebben om terug te komen. Het is dus niet correct van de tegenpartij om het voorstellen alsof de man haar buurman nog was. Haar "buurman" was immers verdwenen. Voorgoed, dacht verzoekster.

Verzoekster was wel degelijk bang, maar dat betekent niet dat ze zich in huis diende op te sluiten.

*

Ook met betrekking tot de zogezegd vage en allesbehalve doorleefde verklaringen over de detentie van verzoekster gaat de tegenpartij uit de bocht. Op geen enkele manier wordt enige rekening gehouden met het trauma dat verzoekster opgelopen heeft tengevolge van de martelingen en het misbruik dat zij heeft moeten ondergaan.

Ook tijdens het gehoor was duidelijk dat verzoekster het heel moeilijk had om te praten over deze ervaring. Uiteraard heeft verzoekster heel veel verdrongen en kan ze zich moeilijk iets herinneren van de weinige, korte en onvriendelijke conversaties die zij gehad heeft met haar ontvoerder.

Verzoekster zat daar gevangen. Er was niets om haar mee bezig te houden dan wat opruimen. Meer valt hierover niet te vertellen.

Het is onredelijk van de tegenpartij om hierover meer informatie te eisen.

*

Met betrekking tot de gebeurtenissen na haar ontsnapping stelt de tegenpartij het volgende:

Verzoekster zou eerst verklaard hebben dat haar nicht in Madian woonde, daarna dat ze Whardigley woonde.

Verzoekster antwoordt hierop dat ze nooit gezegd heeft dat haar nicht in Madian woonde maar dat ze een woning van haar in Madian had verkocht. Verzoekster meent dan ook dat dit aanvankelijk verkeerd werd genoteerd door degene die het gehoor afnam. Haar gehoor werd ook niet opnieuw aan haar voorgelezen teneinde eventuele foutjes eruit te halen.

Verzoekster liet zich niet verzorgen na haar ontsnapping.

Dat klopt. Verzoekster heeft verklaard dat ze haar wonden zelf heeft kunnen verzorgen onder meer met een zalf. Verdere verzorging was dus niet noodzakelijk.

De tegenpartij vindt het opmerkelijk dat verzoekster na haar ontsnapping niet naar Galkayo ging maar naar Mogadishu en dat haar echtgenoot en overige familieleden niet werden gecontacteerd.

Verzoekster heeft nochtans duidelijk verklaard dat ze geen keuze had om naar Galkayo te gaan omdat de wagen die ze gestopt had haar naar Mogadishu bracht. Verzoekster was pas ontsnapt, was getraumatiseerd en heeft geen eisen durven stellen. Ze heeft haar lot volledig in handen gelegd van de vrouw die haar met de wagen meenam en vervolgens in die van haar nicht. Ze heeft exact gedaan wat deze mensen haar opgedragen hebben. Terug gaan naar Galkayo was geen optie, noch voor verzoekster, noch voor haar nicht. Als ze contact zou opnemen met haar echtgenoot, zou die haar verplicht hebben terug te keren en dat wilde verzoekster niet.

Ook hier houdt de tegenpartij dus op geen enkele manier rekening met de concrete omstandigheden na de ontsnapping. Verzoekster was na meer dan een jaar mishandeld en misbruikt te zijn geweest panisch en ernstig getraumatiseerd. Ze had het gevoel dat ze weg moest en dat er geen tijd te verliezen was. Zonder nadenken heeft ze gedaan wat haar nicht haar heeft opgedragen.

Dat de tegenpartij hier geen rekening mee houdt, is een gebrek in de motivering.

Verzoekster meent dan ook dat ze geen eerlijke kans heeft gekregen. Zij vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar dossier te bestuderen en haar op te roepen teneinde haar de kans te geven haar verhaal toe te lichten."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de asielzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de Commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen, zodat verzoekster kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal

betwist, voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De keuze die de Commissaris-generaal in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel slechts wanneer de Raad op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe de Commissaris-generaal tot het maken van die keuze is kunnen komen. Uit de verdere bespreking van de grieven van verzoekster zal blijken dat dit *in casu* niet het geval is.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De asielzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekster stelt dat zij niet kan terugkeren naar haar land omdat zij vreest voor haar leven. Zij verwijst naar haar asielaanvraag: zij werd ontvoerd door M.A.R. en haar vader en haar broertje werden door hem neergeschoten; de lokale autoriteiten zijn niet in staat om bescherming te bieden. Zij bekritiseert vervolgens een aantal motieven van de bestreden beslissing.

Wat het tijdstip van de moord op haar vader en broer betreft, beperkt verzoekster zich tot een herhaling dat dit anders werd opgeschreven tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een loutere herhaling dat er sprake is van een verkeerde vertaling overtuigt niet, aangezien het gehoorverslag verzoekster werd voorgelezen en zij dit voor akkoord heeft ondertekend. Ook de bijkomende uitleg dat zij bij het voorlezen volledig uitgeput was en "emotioneel ten onder was gegaan" en hierdoor deze fout niet heeft opgemerkt is geen afdoende verklaring voor de flagrante tegenstrijdigheid aangaande een determinerend feit van het asielaanvraag. Elke asielzoeker dient immers zijn relaas toe te lichten tijdens een of meerdere interviews. *In casu* bevat het DVZ-gehoorverslag (stuk 15) geen indicatie dat verzoeksters interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet is verlopen zoals het hoorde. Verzoekster verklaart bij het Commissariaat-generaal enkel dat zij de namen van haar kinderen en broers en zussen niet correct heeft doorgegeven en dat de leeftijd van haar broer "12 jaar" is in plaats van "9 jaar". Verder wenste zij niets aan te passen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 2).

Verzoekster verklaart thans slechts dat haar hele familie gedurende lange tijd heeft gezocht naar de moordenaar van haar vader. Tijdens de interviews heeft verzoekster geen overtuigende verklaringen afgelegd op welke wijze haar clan of de clan van haar man werden ingeschakeld naar aanleiding van de moord op haar vader en haar broer (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 7). Gevraagd naar de mogelijkheid om dit te doen, antwoordde verzoekster "*Hoe bedoel je?*" (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 12) Bovendien blijkt er geen enkel bewijs te zijn dat verzoekster wel officieel een klacht zou hebben neergelegd. De uitleg dat zij bedoelde dat haar clanleden ook hebben meegezocht naar M.A.R. overtuigt ook nu niet, zodat de Raad de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag ook op dit punt bijtreedt.

Verzoekster legt voor het overige ook geen aannemelijke verklaringen af wat haar gevangenschap betreft. De Raad kan enkel concluderen dat verzoekster geen overtuigende verklaring heeft voor haar onwetendheid.

Haar toelichting dat er niet meer over te vertellen valt, klemmt met een doorleefd verhaal. Het is dan ook geenszins onredelijk van de Commissaris-generaal om naar meer informatie te vragen over de plaats en de omstandigheden waarin verzoekster werd gevangen gehouden. De gebrekkige en geenszins

doorleefde verklaringen hebben betrekking op feiten die rechtstreeks verband houden met verzoeksters beweerde vrees voor M.A.R. en hebben bijgevolg ook aanleiding gegeven tot haar vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden is dan ook onvoldoende om deze te ontcrachten. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing overtuigt en wordt hier hernomen:

“Zo weet u zich van de kamer waar u meer dan een jaar zat opgesloten weinig meer voor te stellen dan dat er een kast en een bed stonden. U vertelt na enig aandringen dat er ook kisten en tassen stonden, maar dat u niet in zijn spullen keek (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 2). Dat u over de kamer waar u een jaar en een paar maanden zat opgesloten niet meer in detail kan gaan, is vreemd. Verder kunt u over het leven dat u leidde tijdens die periode van iets meer dan een jaar dat u vastzat, weinig uitweiden. Het enige wat u hierover weet te zeggen is dat u vastzat en niets deed (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 2). U kunt ook niets zeggen over de gesprekken die u zou gehad hebben met uw ontvoerder. U vertelt wel dat u praatte met hem maar als u gevraagd wordt naar de inhoud van deze gesprekken kunt u zich geen enkele conversatie herinneren. U geraakt niet verder dan dat hij zei dat hij u daar levenslang zou vasthouden (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 4). U zat nochtans meer dan een jaar bij hem in huis. Dat u zich dus van jullie gesprekken niets meer kan herinneren is weinig aannemelijk. U weet verder ook niet wat uw ontvoerder deed in Bulo Burde toen hij u overdag alleen liet (CGVS, gehoor d.d. 28 juli 2015, p. 3). Uw gebrekkige en niet-doorleefde verklaringen over uw detentie ondermijnen uw asielrelaas nog verder.”

De besproken vaststellingen betreffen de kern van het asielrelaas en volstaan om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vast te stellen, zodat een bespreking van de kritiek op de overige motieven betreffende de gebeurtenissen na de ontsnapping niet verder dienen te worden besproken.

2.5. Bijgevolg is er ook geen sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 15 juli 2015 blijkt ook dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dit bovendien niet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, voormeld artikel beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

2.6. In acht genomen concludeert de Raad dat verzoekster de vluchtelingstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat slechts tot vernietiging wordt overgegaan als de Raad een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP